

Ας ξεκινήσουμε με μια λεπτομέρεια:

Οι 47 από τις 52 συλλήψεις έγιναν εξαιτίας της παραβίασης της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Οι υπόλοιποι συνελήφθησαν επειδή οπλοφορούσαν, χωρίς να διαθέτουν άδεια ή επειδή τα όπλα τους είναι απαγορευμένα.

Συνεπώς, η **κατάληψη του Καπιτώλιου**, η τοποθέτηση βομβών κλπ, όπως φαίνεται, σύμφωνα με το κεκτημένο του βαθέος κράτους των ΗΠΑ, ήταν **νόμιμη!**

Ας μη περιορίσουμε λοιπόν τη συζήτηση μόνο στον **Τράμπ** (παρεπιμπτόντως τον ψήφισαν και 75 εκατομμύρια....). Τα χθεσινά γεγονότα δεν ήταν ατυχείς ή έστω μαύρες στιγμές, εξ αιτίας ενός ημίτρελου ακροδεξιού.

Συνιστούν, συμβολικά και ουσιαστικά, μια αντεπανάσταση. Περισσότερο σωστά, είναι μια **τομή μέσα στη συνέχεια μιας αστικής αντεπανάστασης** στην καπιταλιστική εποχή μας.

Μια αντεπανάσταση που **επιχειρεί να “λογαριαστεί” όχι μόνο με την παράδοση των εργατικών επαναστάσεων του 20ου αιώνα (άλλωστε έχουν λιγοστέψει τόσο πολύ όσοι έπρεπε να μιλούν για αυτές!), αλλά και με το σύνολο των κοινωνικών συμβολαίων και αναγκαστικών συμβιβασμών που αυτές επέβαλαν στη συγκρότηση του καπιταλισμού και τη λειτουργία της αστικής δημοκρατίας.**

Αν συνηθίσαμε να θεωρούμε την τελευταία, ατελής έστω, αλλά εγγενές γνώρισμα της οικονομίας και κοινωνίας της αγοράς, είναι καιρός να ξυπνήσουμε από το όνειρο και την αυταπάτη.

Το πιθανότερο είναι να έχουμε φαινομενικά μια επιστροφή στη Δημοκρατική ομαλότητα με ύμνους για την αντοχή της αμερικανικής δημοκρατίας και κατάρες για τον ψυχικά διαταραγμένο Τράμπ.

Όμως ο Τράμπ, όπως και ο Μπολσονάρου στη Βραζιλία ή ο Μόντι στην Ινδία (δηλαδή στις μεγαλύτερες αστικές δημοκρατίες του κόσμου!), **έχουν θέσει το θέμα** στην ημερήσια διάταξη. Όπως και -το ξεχνάμε;- και άλλοι που τους είπαν τρελούς και παρανοϊκούς, όπως ήταν ο Μουσολίνι και ο Χίτλερ. Ήταν και τέτοιοι. Κυρίως όμως ήταν χρήσιμοι.

Διότι ΕΚΑΝΑΝ (και ΜΙΛΟΥΣΑΝ ανοιχτά), αυτά τα οποία οι καθώς πρέπει αστοί ηγέτες ΗΘΕΛΑΝ σε βάρος των εργατικών τάξεων και των λαών, είχαν ΣΥΜΦΕΡΟΝ, αλλά μιλούσαν ΨΙΘΥΡΙΣΤΑ και με δισταγμό.

Ο Τράμπ δεν είναι Χίτλερ, καθότι ο σύγχρονος καπιταλισμός του 2021, δεν είναι αυτός του μεσοπολέμου. Ας μην έχουμε όμως αμφιβολία.

Ο Τράμπ είναι τόσο ρατσιστής, τόσο σεξιστής, τόσο απαξιωτικός με τον φτωχόκοσμο ή τους πρόσφυγες και μετανάστες ή τους μη χριστιανούς, τόσο πρόθυμος να επιβάλει μια μπατσοδημοκρατία που θα πυροβολεί ότι κινείται, όσο και όλοι οι κουστουμάτοι αστοί των σαλονιών.

Με μια πολύ σημαντική και ποιοτική διαφορά. Οι δεύτεροι έχουν ένα εμπόδιο από μια υποκριτική “πολιτική ορθότητα”, ενώ **ο Τράμπ, σπάζει αυτό το όριο**, μιλάει με κυνική ειλικρίνεια τη γλώσσα των κυρίαρχων “αξιών”, τις **νομιμοποιεί** ανοιχτά.

Για αυτό ακριβώς ο Τραμπισμός (με ή χωρίς Τράμπ), συνιστά τομή, κάθε άλλο παρά απλά πολιτισμική, για την αστική πολιτική.

Συνεπώς και **η δική μας απάντηση αφορά την αναμέτρηση με την αστική πολιτική και όχι μόνο με το γελοιογραφικό όχημα αντιδραστικής εξέλιξης της...**

ΥΓ1: Δεν μοιάζουν λίγο όλα αυτά και με τις “έγχρωμές” επαναστάσεις;

ΥΓ2: Αν θέλουμε να είμαστε δίκαιοι, “χρωστάμε” στον κάθε Τραμπ το γεγονός ότι όντως πολιτικοποίησε τη συζήτηση στις ΗΠΑ και σε όλο τον κόσμο. Μίλησε με τη γλώσσα της γυμνής αστικής πολιτικής και των

“αξιών” της. Το ερώτημα είναι αν θα σηκώσουμε το γάντι ή αν θα αφήσουμε τη δουλειά στον κάθε νυσταλέο και βαθιά συστημικό Μπάιντεν, χωρίς να έχουμε καταλάβει τι πραγματικά παίζεται...